KLIKATÃ• CESTA ZA BEZVA CHLAPEM - III.

PondÄ›lÃ-, 28 Ä•ervenec 2008

Moje nová rodina ale nebyla ani zdaleka tak pÅ™íjemná jako ta první. PotÅ™ebovali nÄ›jakou sluÅ¾ku, podrÅ¾tašku a matka rodiny, která pracovala jen na Ä•ásteÄ•ný úvazek, mÄ›la poÅ™ád pocit, Å¾e nejsem dostateÄ•nÄ› vytíÅ¾ená a mÄ›la by vydolovat víc. Navíc jsem zaÄ•ala bydlet samostatnÄ› a musela jsem si koupit auto. MÄ›la jsem hodnÄ› nových výdajÅ¯, neodhadla jsem, kolik budu potÅ™ebovat penÄ›z a Å™ekla si o pÅ™íliš nízkou výplatu.

Byla jsem na tom psychicky dost bídnÄ›. Jack to vidÄ›l, bylo mu to moc líto a chtÄ›l mi pomoct. Domluvil mi hlídaní dÄ›tí u staršího bratra. Musela jsem zmÄ›nit vízum a zaÄ•ít chodit na plný „úvazek“ do školy. Rodina Jackova bratra byla moc milá a i kdyÅ¾ mÄ›li dceru dost rozmazlenou, tak jsem tam chodila ráda. Byla jsem na tom i finanÄ•nÄ› líp a to mi rozhodnÄ› pomohlo. JenÅ¾e - ani teÄ• to nebylo jednoduché, dost mÄ› zmáhalo to, Å¾e jsem musela po hodinách hlídaní, jestÄ› na další tÅ™i do školy, pak se trochu uÄ•it, dÄ›lat úlohy, skládat zkoušky... Dovedete si to jistÄ› pÅ™edstavit. NechtÄ›la bych znít jako vÄ›Ä•nÄ› nespokojená, protoÅ¾e to váÅ¾nÄ› nejsem, ale - byl to taky zábÄ›r. S Jackem nám to ze zaÄ•átku klapalo, ale pak se zaÄ•alo ukazovat, Å¾e Jack má nejradši vÄ›Ä•né lítán po veÄ•írkách a barech. Navíc zmÄ›nil zamÄ›stnání a hodnÄ› cestoval, takÅ¾e jsme se vídali vÄ›tšinou jen o víkendu. N já byla vÅ¾dycky natÄ›šená, Å¾e budeme spolu. V pátek jsem byla po týdenní - výše popsané - šichtÄ› dost vyÄ•erpaná, takÅ¾e jsem nechtÄ›la nÄ›kde lítat do dvou, do tÅ™í v noci. Kolikrát jsem teda zÅ¯stala doma a Jack &scaron paÅ™it sám. No a já se tÄ›šila, Å¾e v sobotu bude se mnou, Å¾e tÅ™eba pÅ¯jdeme na veÄ•eÅ™i, budeme, moÅ¾ná kaÅ¾dou sobotu, ale aspoÅˆ obÄ•as, jenom spolu. JenÅ¾e Jack se chtÄ›l bavit ve velké spoleÄ•nosti i v sobotu a to kaÅ¾dou sobotu. TakÅ¾e buÄ• jsem musela ven s ním nebo zÅ¯stat doma sama. Navíc mÄ› ve spoleÄ•nosti vÅ¾dycky zcela necháva plavat. Sám se nazýval „spoleÄ•enským motýlem“, jako Å¾e lítá od Ä•lovÄ›ka k Ä•lovÄ›ku a s kaÅ¾dým se tro&s pobaví a zase letí dál. Tak se stalo, Å¾e jsem celý veÄ•er byla ve stejném baru nebo ve stejném domÄ› na party, ale vÅ¯bec jsem nebyla s Jackem. Kdykoliv jsem se objevila v jeho blízkosti, po chvilince zase odletÄ›l jinam. MinimálnÄ› dvakrát mÄ› nÄ›kdo na party balil a pak se dotyÄ•ní divili, Å¾e mám pÅ™ítele a uÅ¾ vÅ¯bec nechtÄ›li uvÄ›Å™it, Å¾e je to Jack. VÅ¾dyÅ¥ vÅ¯bec nevšímal. KdyÅ¾ jsem o tom pak s Jackem mluvila, nevyÄ•ítala - jen mu Å™íkala jak to je a Å¾e se necítím mo dobÅ™e - tak mi na to nic moc neodpovÄ›dÄ›l. Zase jen ta stejná písniÄ•ka o spoleÄ•enském motýlovi. A tak to šlo Jednou jsme dokonce jako skupinka nÄ›kde potkali nÄ›jaké dvÄ› Å¾enské. UÅ¾ si to moc nepamatuju, ale myslím, Å¾e se pta nÄ›jaký bar, no a Jack jim slíbil, Å¾e je tam zavedeme a úplnÄ› normálnÄ› se mezi ty dvÄ› Å¾eny vmáÄ•kl a zavÄ›sil se do nich kaÅ¾dá pÄ›knÄ› z jedné strany a povídali si. Já, jeho pÅ™ítelkynÄ›, jsem jako osel šla se zbytkem lidí za nimi. Ostatní s na mÄ› dívali s dotazy v oÄ•ích, asi nÄ›co jako „Co to má znamenat?“ JenÅ¾e to já jsem sama nevÄ›dÄ›la. Jack pozdÄ›ji jen okomentoval tím, Å¾e to se mnÄ› jen tak zdálo. Pro nÄ›ho to bylo zcela normální chování. Navíc Jack musel být všude aÅ¾ do úplného konce. NÄ›jaké „v nejlepším pÅ™estat“ mu nic neÅ™íkalo. Musel odcháze zásadnÄ› mezi posledními. To vám bylo mnohdy skuteÄ•nÄ› vyÄ•erpávající. MÄ› to Ä•ím dál tím míÅˆ bavilo a dost jsem to d najevo. (A Å¾e tam tÄ›ch problémÅ¯ bylo mnohem víc, neÅ¾ co se sem vejde!) Tohle nás stále víc rozdÄ›lovalo. Vyvrcholilo to „skvÄ›lou“ oslavou Silvestra roku 2000. Byli jsme v hnusnÄ› narvaném baru na FloridÄ›, kde se nedalo ani pohnout a to bylo to nejlepší, co se dalo dÄ›lat. ÄŒím víc lidí, tím je to lepší místo. Byli jsme tam s jeho klubem absolventÅ¯ a po oslavÄ› zmizel bez jediného slova u jednoho z absolventÅ¯ na pokoji, kde byla „afterparty“. Já jsem jen chtÄ›la Å™íct, aÅ¥ poÄ•ká, Å¾e si chci zajít pro nÄ›co na pokoj, ale za ním uÅ¾ se dávno zabouchly dveÅ™e. A - j zÅ¯stala do rána sama. Dostalo se mi vysvÄ›tlení, Å¾e se bál, Å¾e ho budu pÅ™emlouvat, aby na tu „afterparty&ldquo nešel, tak se tomu takhle vyhnul... Takhle se to táhlo do léta. Já jsem tušila, Å¾e uÅ¾ to nemá cenu, ale opÄ›t jsem se bála, Å¾e budu sama, druhého takového uÅ¾ nenajdu (to teda opravdu ne!) a nechtÄ›la jsem to sama ukonÄ•it, abych si to nemohla pozdÄ›ji vyÄ•ítat. MÄ›la jsem dost nepropustné rÅ¯Å¾ové brýle a zatemnÄ›ný mozek. Tak nÄ›jak jsem Ä•e Jacka, aÅ¾ to sám ukonÄ•í. PodvÄ›domÄ› jsem to chtÄ›la mít jednou pro vÅ¾dy vyÅ™ešeno, a tak jsem Jacka svým ch nakonec dokopala k tomu, aby mi dal kopaÄ•ky. Bolelo to moc, samozÅ™ejmÄ› jsem se ho ptala, proÄ• to neÅ™ešil neÅ¾ to došlo takhle daleko, mohli jsme se domluvit, udÄ›lat kompromis. JenÅ¾e kdyÅ¾ on prý nebyl na mluvení. Asi Ä•ekal, Å¾e jednoho krásného dne potká tu, se kterou si budou pasovat jak dva kousky skládaÄ•ky a nikdy se nebudou muset o niÄ•em bavit, nic Å™ešit. (Doufám, Å¾e se mu to podaÅ™í.) SamozÅ™ejmÄ› jsem se ho zeptala, jestli by mi ještÄ› nedal šanci (on mnÄ›!, dnes mi to pÅ™ijde neuvÄ›Å™itelné, ale skuteÄ•nÄ› jsem se na to zeptala), Å¾e n mÅ¯Å¾u pracovat. Ale ptala jsem se jen jednou. KdyÅ¾ Å™ekl, Å¾e ne, tak jsem to holt pÅ™ijala. Já jsem totiÅ¾ pÅ™eze všechno dost hrdá a radši bych si pusu rozbila, neÅ¾ bych se mu vnucovala a ruku uÅ™ízla, neÅ¾ bych mu zavolala. Chodili jsme spolu celkem tÅ™i roky. HroznÄ› jsem to obreÄ•ela, bylo mi mizernÄ›. PoÅ™ád jsem nechápala proÄ• kdyÅ¾ jsem vÄ›dÄ›la pÅ™esnÄ› proÄ•. KdyÅ¾ jsem ho poÅ™ád opÄ›vovala a kamarádka uÅ¾ mÄ› nemohla poslouchat, tak n co si nechávala pro sebe víc neÅ¾ rok. Ano, ani ne dva roky po té, co jsme spolu zaÄ•ali chodit, to mÅ¯j milý Jack na ni zkoušel na jedné party, na které jsem byla pÅ™ítomna. Dost velký šok! No a pak se pÅ™idala ještÄ› jedna kamarádka, která mi Å™ekla, Å¾e to na ni ještÄ› o rok dÅ™ív zkoušel na zadním sedadle auta, které jsem Å™ídila! U té první to bylo jen Å™eÄ•nÄ›ní, ale tu druhou kamarádku v mém autÄ› se snaÅ¾il osahávat, nebo ji aspoÅˆ pÅ™ "sáhla" ona. ObÄ› si to v duchu omlouvaly tím, Å¾e byl Jack opilý a nevÄ›dÄ›l, co dÄ›lá a nechtÄ›ly mi ublíÅ¾it, tak mi to neÅ™ se na nÄ› vÅ¯bec nezlobím. Myslím si, Å¾e by mi to tenkrát ten mrzák urÄ•itÄ› nÄ›jak vysvÄ›tlil a já bych s ním chodila vesele dál... Giussi, Washington, DC